

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΪΤΕΡ ΧΑΡΒΕΪ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΚΟΥΚ

Ο πλοίαρχος Κουκ μπήκε στο γραφείο του τη στιγμή άκριδώς που το ρολόι του τοίχου σήμαινε όχτώ, κι έβλεπε στο μεγάλο τζαμωτό παράθυρο, που έβρισκε προς τόν κήπο.

Η νύχτα ήταν σαπινινη και άγρια. Μιά νεκρική σιωπή απλωνόταν παντού. Κι' άργι-άργι, χιόνιζε πάλι, όπως και χθές, στο λιμάνι του Λίβερπουλ...

Ο πλοίαρχος Κουκ ξεπρόσωπε άναταντωά σέ μιιά πολυθρόνα κι' άρχισε νά γυμνίη την πλά του, όταν άξαφνα χτύπησε τό τηλεφώνο.
—Έμπρός!... φώναξε. Έδώ ό Τόμας Κουκ... μάλιστα... ό πλοίαρχος Κουκ... ό ίδιος... Άπό την έξοχική βίλλα του, στό Κάρναμπι... Ό δόκτωρ Πέντερ;... Ά, καλύτερά, γιατρέ! Πώς είπατε;... Σάς τηλεφώνησαν από τό σπίτι σας στό νοσοκομείο ότι σάς ζήτησαν στό τηλεφώνο; Περίεργο!... Πώς; Σάς τηλεφώνησε ότι ένω άγνωστό, με τό ποτόλι στό χέρι, θέλουν νά με σκοτώσουν; Άπίστετο! Μά, ναι, ναι! Έγώ σάς τηλεφώνω, ό ίδιος!... Μόλις γύρισα από κάποια δουλειά μου... Είμαι τελείως καλά... Μά όχι! Δέν έχω τίποτα. Χθές άνοιχώς ήρθα δά πέρα με τη γυναίκα μου. Λέμε νά πάμε αύριο γιά κινήρι... Πώς; Σάς παρακάλεσαν νά 'ρθήτε στη βίλλα μου άμέσως; Μι έλάτε λοιπόν! Θα χαρώ πολύ νά σας δω! Μου τηλεφωνείτε από τό νοσοκομείο; Μά τότε, μέσα σ' ένα τέτατο της ώρας θα είσαστε δά πέρα... Μά, ναι, ναι... Θα πρόκειται γιά καμιά φάρσα ασφαλώς... Έλάτε... Σάς περιμένω...

Ό Τόμας Κουκ όταν κρέμασε πάλι τό άκουστικό ήταν κατάχλωμο. Κότταξε τραγούφο του με άρνια κι' ύστερα ξεβρόλιξε με κυριόλητητα τόν κατάλογο του τηλεφώνου, γιά νά βρη τόν αριθμό του πλοιοκοντιού άστυνομικού τμήματος.

—Έμπρός! Ντόστονις 68-3; Έδώ ό πλοίαρχος Τόμας Κουκ. Σάς τηλεφώνω από την έξοχική βίλλα μου, του Κάρναμπι. Μάλιστα... Καλησπέρα, κυριε διοικητή. Έδώ και πέντε λεπτά της ώρας, κάποιος θέλησε νά μου σαρκώση μιιά άσχημη φάρσα. Τηλεφώνησε στον δόκτωρα Πέντερ ότι είχε πέσει θύμα μιιάς δολοφονικής άποπειράς. Έγώ, ή μάλλον έκείνος που τηλεφώνησε, είπε στό γιατρό ότι μου έπετέθησαν δύο νέοι, με τό ποτόλι στό χέρι... Ό δόκτωρ Πέντερ βρισκόταν εκείνη τη στιγμή στό νοσοκομείο. Του διεβόησαν λοιπόν αυτό τό παράξενο τηλεφώνημα από τό σπίτι του... Σάς βεβαίω ότι δέν έχω ιδέα!... Μάλιστα! Αυτό τό τηλεφώνημα τό βρισκω τελείως άνεξήγητο... Γύρισα από κάποιο κ' αυτή τη στιγμή είμαι μόνος... Ναι, διομόνως. Η γυναίκα μου έχει πάει νά κινή κάτι έσπικέφες. Ναι, λείπει κι' ό ύπυρέτης μου. Άν ύποψιάμομαι κανέναν; Όχι! Κανέναν! Νά προσέχω;... Μά λέτε νά έινε τίποτε σοβαρό; Πώς; Δέν έινε φάρσα;... Ά, γιά νά δούμε λοιπόν!... Θά'ρθήτε μόλις ενταχρήστε; Εντάχριστό πολύ... Χαίρετε!...

Ό Τόμας Κουκ άδομεινε λίγες στιγμές σάν χαμένο. Δέν μπορούσε νά συλλογιστή τίποτα. Δίχως άλλο, δά είχε κάποιο έχθρό. Κάποιον άσπασμό έχθρό... Έπρεπε νά προσέχη...

Ξεσβόησε τότε την χαρμάνια του, τη γέμισε και την άκούμπησε στό τραπέζι, μπροστά του. Έπειτα γύρισε την πολυθρόνα του, γιά νά βίλεψη τό μεγάλο τζαμωτό παράθυρο του τοίχου. Ό κίνδυνος θάρχόταν δίχως άλλο από πει. Άριστέρα του ήταν ό διάδρομος και δεξιά μιιά πόρτα, που έβγαζε στό δωμάτιό του. Ύστερα, μέσα στη νεκρική σιωπή, του έπεφτε άργι-άργι τό χιόνι, ό πλοίαρχος Κουκ άρχισε πάλι νά συλλογίζεται τό παράξενο τηλεφώνημα.

Τό ρολόι του τοίχου, ένα μεγάλο έκκετρικό, χτυπούσε την ώρα μονότονα. Ό Τόμας Κουκ πνιγόταν από την άγωνία. Με τό μάτια καρφομένα στους φευγέτες του ρολογιού, κάποιες νεκρική την πλά του, στήνοντας τ' αυτί τον στον παραμορφό θόρυβο.

Έξω τό χιόνι έπεφτε άδιάκαπα και σκέπαζε την έξοχη με τό κάταστρο σάβανο του.

Κι' άξαφνα, τόν όχτώ και είκοσι, κάποιος χτύπησε στό μεγάλο τζαμωτό παράθυρο που έβλεπε στό κήπο.

Ό Τόμας Κουκ σπρώχθηκε άμέσως κι' άνοιξε τις κουρτίνες.

—Μαίρη! φώναξε κατάπληκτος. Τι θέλεις στό θερμάτο; Μά την άλλάξια, με κατατρόμαξες. Έλα λοιπόν μέσα!...

Η γυναίκα του δρασκελίσε τό χαμηλό πεζούλι και μπήκε μέσα στό

γραφείο. Τό καπέλλο και τό μαντί της ήταν κάτασπρα από τό χιόνι.

Η Μαίρη Κουκ ήταν είκοσι χρονών τό νέα από τόν άνδρα της. Τά μάτια της έλαμπαν παράξ-να και τό πρόσωπό της ήταν φλογισμένο από μιιά έξοχη.

—Θέλω μου!... φώναξε. Τι ζήτηη κάνη! Μπορεί νά σκάση κανείς!...

—Μά εσύ άναγες από τό μεσημέρι τό τζαμωτό της άπάντησε ό Τόμας Κουκ. Ένα τώρα, βγάλε τό μαντί σου... Πού είχες πάει;...

—Έρχομαι από μακριά... τού είτε ή Μαίρη. Είχα πάει ως τό λόφο, γιά νά δω τούς Μάρτις, μά έλειπαν!...

Κι' έπειτα, μ' έναν παράξενο τόνο στη φωνή:

—Φαίνεται πώς ό καρός δέν θ' αλλάξη ως αύριο... Τηλεφώνησε λοιπόν στους Μάρτις, γιά νά δούμε άν πήραν την άπόφαση νά πάμε στό κωιήρι... Έμπρός, τί περιμένετε;

Αυτά τό λόγια της γυναίκας του τόν έκαναν ν' ανατριχιάση. Μά συνήθε γοηγορα και σπάθηκε μπροστά στό τηλεφώνο. Ύστερα, άφου πρώτα δίστασε λιγάκι, έσκαψε πάλι στον κατάλογο του τηλεφώνου γιά νά βρη τόν αριθμό τών Μάρτις. Είχε σπύσει όμως τ' αυτί του και παρακολούθησε και τόν παραμορφό θόρυβο.

Η Μαίρη Κουκ ήταν κατάχλωμη. Τά χείλη της έτρεμαν και τά μάτια της κούταφταν άνησחה τόν άνδρα της. Κι' άξαφνα, τό πρόσωπό της πήρε μιιά σκληρή έκφραση και τό δεξί χέρι της τεντώθηκε μπροστά.

Έκείνη τη στιγμή κάποιος χτύπησε την πόρτα.

—Ό δόκτωρ Πέντερ! φώναξε ό πλοίαρχος Κουκ.

Η Μαίρη Κουκ έβλεπασε σ' ένα παράξενο γέλιο κι' άφησε νά της ξερρόγη από τό χέρι τό ποτόλι.

Ό πλοίαρχος όστόσο έξαικολούθησε νά κρατή στο χέρι του τό άκουστικό του τηλεφώνου, μολονότι ήξερε τί έσκόπετε νά κάνει ή γυναίκα του. Άν ό γιατρός τήκανε νά'ψη ένα λεπτό της ώρας άργότερα, θά τόν εύσε νεκρό και κανείς δέν θά μπορούσε νά ύποψιαστή τη γυναίκα του. Όλο θά συλλογίζοντανόταν τό τηλεφώνημα που είχε στείλει τάχα ό ίδιος ό Τόμας Κουκ, λίγες στιγμές πριν πεθάνη, στον δόκτωρα Πέντερ... Τό σχέδιο ήταν σ' άλήθεια σατανικό και θά είχε κατατροφή δίχως άλλο από τόν νεαρό Τζόν Μάκ Λάβιν, τόν άσπασμό έξάδελφο του Τόμας Κουκ, που έβλεπάρη με την άμοιρη Μαίρη. Όστε ή Μαίρη ήθελε νά τόν δολοφονήσει... Ήταν φορητό!...

Ό δόκτωρ Πέντερ μπήκε μέσα στό μεταξύ αυτό και ζαττούσε γύρω του κατάπληκτος. Ό Τόμας Κουκ τότε θέλησε νά παίξη ως τό τέλος αυτή την κομωδία...

—Καλησπέρα, γιατρέ!... τού φώναξε. Έρχομαι άπάνω στην ώρα!

Η γυναίκα μου έχει καταρρομάξει από τό μεσημέριδες τηλεφώνημα...

Και προχωρώντας, έστρωσε τό ποδι του κάτω από την πολυθρόνα τό ποτόλι, δίχως νά τό δη ό γιατρός.

—Ω, μην άνησχετε πειά, κυρία μου, της είπε ό γιατρός. Δέν ύπάρχει πειά κανέναν κίνδυνο...

Η Μαίρη Κουκ έκρυψε τό πρόσωπό της σ' ένα στα χείρια της κι' άρχισε νά κλάη...

—Πήγαναι νά ηουζιάση, Μαίρη, την συμβούλεψε ό άνδρας της. Μι φράσια πειά. Σέχασε αυτή την άνόητη ιστορία...

Έκείνη τότε, σπάζοντας τό κεφάλι και κλαίγοντας με λυγμούς, βγήκε από τό γραφείο.

—Λοιπόν, δέν ήθε κανείς; γώησε ό δόκτωρ Πέντερ τόν πλοίαρχο.

—Όχι!... άπάντησε έκείνος, με μιιά παράξενη φωνή.

—Βιέλετε λοιπόν ότι δέν ήταν τίποτ' άλλο, παρά μιιά άνόητη φάρσα, έκανε γελώντας. Μά, θά πρσιόσατε μιή ώρα άγωνίας, μιή ώρα φρεχτής άγωνίας, δέν έιν' έτσι; Και τώρα, φίλε μου, καληνύχτα, γιατί έχω νά περάσω από έναν άρρωστο.

—Καληνύχτα, γιατρέ!... άπάντησε ό πλοίαρχος, με μιιάσθητη φωνή. Σάς έπρώ συγγνώμη από σάς άνησχησά...

Κι' ό Τόμας Κουκ άδομεινε μόνος.

—Μιή ώρα!... συλλογίστηκε. Μονάχα μιή ώρα!... Κι' όστόσο, μέσα σ' αυτά τό τριάντα τραγικά λεπτά, καταστράφηκε ή ύπνληση μου, ή ζωή μου!...

Κι' έκρυψε τό πρόσωπό του μέσ' στό χείρια του.